

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 556

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 1 august 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 266 din 24 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205 din 19 aprilie 2002	2-4	atestarea domeniului public al județului Satu Mare, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Satu Mare	10
Decizia nr. 272 din 26 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002	4-6	868. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Agentului guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului.....	10-12
Decizia nr. 276 din 26 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003.....	6-9	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
655. — Hotărâre pentru completarea anexelor nr. 20 și 26 la Hotărârea Guvernului nr. 967/2002 privind		296. — Ordin al ministrului industriei și resurselor privind aprobarea constituirii Comisiei pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țitei și produse petroliere.....	12-14
		679. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea Reglementărilor privind clasificarea pentru eliberarea produselor medicamentoase de uz uman	14-15
		946. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.772/2002 pentru reglementarea datei plății salariilor la instituțiile publice.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 266**

din 24 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205 din 19 aprilie 2002

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 16.422/2002, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205 din 19 aprilie 2002.**

Excepția a fost ridicată de contestatoarea Societatea Comercială „Dimar” — S.R.L. în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de contravenție întocmit de inspectorii Oficiului Concurenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd posibilitatea stabilirii și ajustării prețurilor pentru nisipuri și pietrișuri după vânzarea acestora către agenții economici privați, adică după ce aceste produse și-au pierdut caracterul de monopol natural, contravenindu-se astfel dispozițiilor art. 134 alin. (1) și (2) din Constituția României.

Judecătoria Sectorului 1 București opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele criticate nu înfrâng prevederile constituționale invocate, având în vedere că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 a fost adoptată în ideea creării unui cadru favorabil exploatarei resurselor naturale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate de autorul excepției trebuie analizate în corelație cu prevederile art. 134 alin. (2) lit. d) din Constituție, potrivit cărora statul trebuie să asigure exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național.

În aplicarea acestui principiu constituțional, prin adoptarea ordonanței de urgență s-a avut în vedere asigurarea concordanței cadrului de reglementare a prețurilor din sfera neconcurențială cu stadiul și direcțiile procesului de restructurare a activităților care au caracter de monopol natural sau care sunt supuse prin lege unui regim special, având în vedere interesul național.

Astfel, având în vedere importanța pe care o reprezintă resursele naturale în economia națională, stabilirea și ajustarea prețurilor pentru *servicii specifice de gospodărire a nisipurilor și pietrișurilor*, precum și pentru *nisipuri și pietrișuri*, cu avizul Oficiului Concurenței, se înscriu pe deplin în obligația

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei (liniutele 14 și 15) la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205 din 19 aprilie 2002, excepție ridicată de contestatoarea Societatea Comercială „Dimar” — S.R.L. în Dosarul nr. 16.422/2002 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde, pentru Societatea Comercială „Dimar” — S.R.L., avocatul Ion Bunesu, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției depune la dosar concluzii scrise și solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată, arătând că textele criticate sunt neconstituționale întrucât prevăd posibilitatea stabilirii și ajustării prețurilor pentru nisipuri și pietrișuri după vânzarea acestora către agenții economici privați, adică după ce aceste produse și-au pierdut caracterul de monopol natural, contravenindu-se astfel dispozițiilor art. 134 alin. (1) și (2) din Constituția României. Expresia *monopol natural*, întrebuintată în art. 1 din ordonanța de urgență, se referă doar la bogățiile naturale în stare de zăcământ, în carieră sau în albia râurilor, adică *in situ*, iar nu și la produsele obținute din exploatarea acestor zăcăminte. Extinderea sferei noțiunii de monopol natural al acestor produse dincolo de momentul în care acestea se găsesc în stare de zăcământ permite transformarea oricărei unități de desfacere cu amănuntul într-o entitate care intră sub incidența dispozițiilor de avizare a prețurilor și tarifelor de către Oficiul Concurenței, ceea ce înfrânge normele constituționale privind libertatea comerțului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, susținând că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, având în vedere că, așa cum se prevede la art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, reglementarea unui regim distinct pentru anumite produse și servicii satisface obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică.

statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară și exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național, prevăzute la art. 134 alin. (2) lit. b) și d) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei (liniutele 14 și 15) la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 7 martie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 24 aprilie 2002. Dispozițiile legale vizate de autorul excepției au următorul conținut:

— Art. 1: „*Produsele și serviciile care se realizează sau, respectiv, se prestează în țară în cadrul activităților cu caracter de monopol natural, al celor supuse prin lege unui regim special, precum și al celor care se execută de regiile autonome, companiile și societățile naționale, ale căror prețuri și tarife se stabilesc și se ajustează cu avizul Oficiului Concurenței, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.*”;

— Art. 2: „*(1) Prețurile produselor și tarifelor serviciilor prevăzute la art. 1 se pot ajusta, de regulă, la un interval de 3 luni, cu avizul Oficiului Concurenței, pe baza cererilor de ajustare primite de la producători, prestatori sau autorități de reglementare, după caz, dacă parametrul de ajustare se modifică cu cel puțin 5% față de nivelul existent la data precedentei ajustări.*

(2) După informarea prealabilă a Guvernului și pe baza acordului acestuia Oficiul Concurenței avizează prețurile sau tarifele produselor și serviciilor prevăzute la art. 1, în limitele prețului nominal rezultat din aplicarea, la prețul inițial, a modificării parametrului de ajustare, ținându-se seama de criteriile, modalitățile de ajustare, precum și de un coeficient de corecție care reflectă avantajul consumatorului, stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul serviciilor de distribuție a apei potabile, respectiv al serviciilor de canalizare, cererile de ajustare transmise de prestatorii de servicii publice respective către Oficiul Concurenței trebuie să fie însoțite de acordul consiliului local sau județean sub autoritatea căruia funcționează.”;

— Art. 3: „*(1) Nivelurile de preț sau de tarif cuprinse în avize se determină de Oficiul Concurenței pe baza analizei situației economico-financiare a producătorilor sau a prestatorilor, precum și a influențelor reale în costuri. În avizul Oficiului Concurenței se va menționa, pe lângă prețul sau tariful ajustat, și nivelul parametrului existent la data ajustării, față de care se va determina modificarea parametrului respectiv la ajustarea ulterioară.*

(2) Criteriile, modalitățile concrete de ajustare a prețurilor și tarifelor pentru produsele și serviciile prevăzute în anexă, precum și coeficientul de corecție se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Oficiului Concurenței, în termen de 15 zile de la data publicării prezentei ordonanțe de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Pentru transportul prin conducte magistrale al țițeiului și produselor petroliere din țară și din import, pentru servicii telefonice de bază internaționale, servicii poștale de bază internaționale, apă grea și medicamente de uz uman ajustarea prețurilor și tarifelor se va face pe baza cursului mediu de schimb al leului față de dolarul S.U.A. pe primele 20 de zile ale lunii în care se solicită ajustarea, calculat pe baza datelor comunicate de Banca Națională a României.

(4) Pentru celelalte produse și servicii prevăzute în anexă prețurile și tarifele se ajustează pe baza ultimului indice al prețurilor de consum publicat de Institutul Național de Statistică și Studii Economice.”;

— Art. 8: „*(1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, următoarele fapte:*

a) practicarea de către producători, prestatori și importatori a unor prețuri sau tarife fără avizul Oficiului Concurenței sau a unor prețuri și tarife mai mari decât cele avizate;

b) prezentarea de către producători, prestatori și importatori de date eronate la fundamentarea cererii de stabilire sau de ajustare a prețurilor și tarifelor;

c) refuzul producătorilor, prestatorilor și importatorilor de a se supune controlului prevăzut la art. 7.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 15.000.000 lei la 75.000.000 lei.

(3) Prețurile și tarifele stabilite și practicate greșit se corectează, iar sumele încasate necuvenit ca urmare a săvârșirii contravenției prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) se confiscă.

(4) Aplicarea sancțiunilor pentru contravențiile prevăzute la alin. (1) se prescrie în termen de 3 ani de la data săvârșirii faptei.

(5) Contravențiile se constată și se sancționează de persoanele împuternicite în acest scop de Oficiul Concurenței, care vor aplica amenda și vor dispune vârsarea la bugetul de stat a sumelor confiscate.

(6) Împotriva procesului-verbal de constatare și de aplicare a sancțiunilor dispuse se poate face plângere în condițiile prevăzute la art. 31 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Liniutele 14 și 15 din anexă:

„— *Servicii specifice de gospodărire a nisipurilor și pietrișurilor*
— *Nisipuri și pietrișuri*

— *indicele prețurilor de consum*

— *indicele prețurilor de consum*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituția României, al căror conținut este următorul:

— Art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. a): „*(1) Economia României este economie de piață.*

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de protecție;”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin dispozițiile legale criticate s-a reglementat regimul prețurilor și tarifelor în sectorul neconcurențial, ținându-se seama de rigorile economiei de piață și, totodată, de protejarea interesului național în valorificarea

serviciilor și produselor cu caracter de monopol natural, precum și al celor supuse prin lege unui regim special.

Astfel, opțiunea legiuitorului de a recunoaște caracterul de monopol natural și produselor scoase din zăcămint și vândute agenților economici privați — cu consecința ajustării prețurilor acestora în condițiile prevăzute de actul normativ contestat — nu contravine principiilor consacrate prin art. 134 din Constituție, ci se conformează acestor principii, asigurând și pe această cale cadrul normativ

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2), al art. 134 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2, 3 și 8 și ale anexei la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2001 privind regimul prețurilor și tarifelor reglementate, care se stabilesc cu avizul Oficiului Concurenței, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205 din 19 aprilie 2002, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dimar” — S.R.L. în Dosarul nr. 16.422/2002 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 272

din 26 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002, excepție ridicată de Anton Sommert într-o cauză civilă, în Dosarul nr. 7.014/2002 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată, întrucât apreciază

necesar exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național.

Pe de altă parte, stabilirea naturii activității desfășurate de autorul excepției, și anume dacă aceasta intră sau nu în sfera de reglementare a produselor care au caracter de monopol natural, nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și de aplicare a legii, de competența instanței de judecată.

că prevederile de lege criticate nu contravin textelor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 7.014/2002, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002**, excepție ridicată de Anton Sommert într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 11, 20, 21, 22 și 125 din Constituție, întrucât constatarea și aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 „revin în sarcina exclusivă a unei comisii subordonate funcțional Guvernului”, nefiind lăsate la aprecierea instanțelor

judecătorești, prin aceasta aducându-se atingere demnității omului, drepturilor și libertăților cetățenilor.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția ridicată este neîntemeiată. În acest sens se arată că instituirea unei proceduri nejudiciare și a unor organe specializate de constatare a contravențiilor privind o anumită categorie de fapte și de valori sociale nu aduce atingere valorilor constituționale prevăzute în art. 1 alin. (3), art. 21 și 22 din Constituție, cu atât mai mult cu cât dispozițiile legale criticate nu exclud posibilitatea ca persoana interesată să conteste măsura Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în justiție.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, arătând că nici un text constituțional nu prevede ca sancțiunea amenzii contravenționale să fie aplicată de instanța judecătorească. Apreciază astfel că nu este încălcat principiul liberului acces la justiție și nici al egalității în fața legii și a autorităților publice, deoarece dispozițiile legale criticate nu îngăduiesc dreptul contravenientului de a se adresa justiției. De asemenea, arată că „prevederile art. 20 alin. (3) din ordonanță sunt aplicabile în egală măsură tuturor celor care au săvârșit contravenții ce intră sub incidența acesteia, așa încât nici principiul egalității în fața legii și a autorităților publice nu este încălcat“.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 sunt constituționale. În acest sens, arată că Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 se completează cu prevederile din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 180/2002. Astfel, art. 31—36 din ordonanță cuprind reguli procedurale ce garantează accesul liber la justiție al persoanelor care se consideră lezate prin modul în care au fost constatate contravențiile și aplicate sancțiunile. Activitatea agenților constatare, în speță Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, fiind cenzurată de instanța judecătorească, inclusiv prin asigurarea dublului grad de jurisdicție, fond și recurs. Prin garantarea accesului liber la justiție se asigură și respectarea demnității omului, a drepturilor și libertăților cetățenilor, consacrate ca valori supreme prin art. 1 alin. (3) din Constituție. În sfârșit, consideră că nu este încălcat nici art. 125 din Constituție, întrucât „agenții constatare nu înfăptuiesc justiție, în sensul textului constituțional, atunci când constată contravenții și aplică sancțiuni“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002, prevederi care au următorul cuprins:

„Constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute la cap. II de prezenta ordonanță se fac de către membrii Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 11, 20, 21, 22 și 125 din Constituție, care dispun:

— Art. 1 alin. (3): *„România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.“*

— Art. 11: *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.“

— Art. 22: *„(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.

(3) Pedeapsa cu moartea este interzisă.“

— Art. 125: *„(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională reține următoarele: art. 20 alin. (3) din ordonanța criticată, cu modificările ulterioare, stabilește în competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute la cap. II din ordonanță, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

În esență, autorul excepției consideră că stabilirea acestei competențe „în sarcina exclusivă a unei comisii subordonate funcțional Guvernului“, iar nu în competența instanțelor judecătorești, contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11, 20, 21, 22 și 125, fără însă a arăta în ce constă această contrariedade.

Curtea observă că invocarea încălcării art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție este neîntemeiată. Însuși textul de lege criticat stabilește că, în legătură cu constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute în cap. II al ordonanței, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile Legii nr. 32/1968, cu modificările și completările ulterioare. Deși Legea nr. 32/1968 a fost abrogată expres prin art. 51 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cap. IV din ordonanță, intitulat „Căile de atac“, reiterează reglementările acesteia cu privire la posibilitatea contestării în justiție a procesului-verbal de constatare a contravenției și aplicare a sancțiunii de către Consiliul

Național pentru Combaterea Discriminării, cu privire la procedura în fața instanței de judecată, precum și cu privire la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat plângerea. Așa fiind, rezultă că textul de lege criticat asigură accesul liber la justiție și nu îngreudește dreptul contravenientului de a se adresa justiției.

Pentru argumentele expuse, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 125 din Constituție referitoare la „*Instanțele judecătorești*“.

În sfârșit, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și ale art. 22, invocate, de asemenea, ca fiind încălcate, nu sunt incidente în cauză, iar în legătură cu art. 11 și 20 din Constituție, autorul excepției nu menționează nici un pact sau tratat internațional privind drepturile omului care ar fi încălcat. Așa fiind, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea unor motive de neconstituționalitate, întrucât astfel ar exercita din oficiu un control de constituționalitate, ceea ce este inadmisibil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2002, excepție ridicată de Anton Sommert într-o cauză civilă, în Dosarul nr. 7.014/2002 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276

din 26 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Foraj Sonde“ — S.A. din Târgu Cărbunești în Dosarul nr. 816/2003 al Judecătorei Târgu Cărbunești.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 150C/2003, care are ca obiect aceeași excepție de

neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială „Tubal Com” — S.A. și Societatea Comercială „Tubal Metalica” — S.A. în Dosarul nr. 72/2003 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal, în Dosarul nr. 150C/2003, răspund autoarele excepției, reprezentate de avocat Nicolae Ivan, cu delegație la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție chestiunea conexării dosarelor sus-menționate, având în vedere conținutul identic al excepțiilor ridicate. Reprezentantul autoarelor excepției, precum și cel al Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și ale art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 150C/2003 la Dosarul nr. 147C/2003, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Nicolae Ivan pune concluzii de admitere a excepției astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, susținând că dispozițiile criticate, prin condiționarea introducerii contestației la executare de plata unei cauțiuni de 20% din quantumul sumei datorate, încalcă prevederile art. 16 și 21 din Constituție. De asemenea, susține că dispozițiile legale criticate se aplică numai debitorilor, nu și intervenienților, iar în speță au fost obligate la plata cauțiunii și intervenientele.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, apreciind că dispozițiile criticate care instituie plata unei cauțiuni pentru introducerea contestației la executare nu contravin principiului egalității în fața legii, care se referă la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, și, de asemenea, nu contravin nici accesului liber la justiție, consacrat de prevederile constituționale ale art. 21, întrucât acestea prevăd tocmai posibilitatea introducerii unei contestații la executare, în anumite condiții. În acest sens invocă jurisprudența recentă a Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 229/2003, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 februarie 2003 și din 6 martie 2003, pronunțate în dosarele nr. 816/2003 și nr. 72/2003, **Judecătoria Târgu Cărbunești, respectiv Judecătoria Sectorului 5 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Foraj Sonde” — S.A. din Târgu Cărbunești, respectiv de Societatea Comercială „Tubal Com” — S.A. și Societatea Comercială „Tubal Metalica” — S.A. în cadrul unor cauze comerciale având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia susțin că dispozițiile criticate, prin condiționarea introducerii contestației la executare, formulată de persoanele juridice, de plata unei cauțiuni de 20% din

quantumul sumei datorate, contravin principiului egalității în fața legii și încalcă accesul liber la justiție. Introducerea obligativității consemnării unei cauțiuni pentru formularea unei cereri în justiție, indiferent de quantumul cauțiunii, nu are nici o fundamentare juridică, reprezentând o evidentă îngrijire a accesului liber la justiție. Totodată dispozițiile criticate contravin și principiului egalității în fața legii, deoarece obligația depunerii unei cauțiuni pentru introducerea contestației la executare nu este prevăzută și în dreptul comun care reglementează contestația la executare promovată împotriva executării silite începute de un creditor nebugetar.

De asemenea, condiționarea introducerii contestației la executare de achitarea unei cauțiuni contravine prevederilor constituționale ale art. 48, care nu condiționează în nici un fel dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului pretins.

Judecătoria Târgu Cărbunești opinează în sensul că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile Ordonanței Guvernului nr. 61/2002, având caracterul unei legi speciale, preiau dispozițiile Codului de procedură civilă, prevăzând pentru creanțele bugetare un quantum al cauțiunii pentru introducerea unei contestații la executare de 20% din suma datorată. Așadar, dispozițiile criticate nu creează un regim privilegiat pentru instituțiile publice și nici nu îngăduiesc accesul contestatoarei la justiție. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 48 din Constituție, apreciază că prevederile criticate „nu aduc nici o vătămare intereselor contestatoarei”, debitorul având deschisă calea acțiunii în justiție, în baza Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Judecătoria Sectorului 5 București opinează că excepția este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate contravin principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție, prin instituirea unui tratament juridic diferit, aplicat creditorilor (autoritățile administrației publice centrale sau locale) în raport de debitori (doar persoane juridice), în situații identice — contestații la executare imobiliară, mobilă sau prin poprire. De asemenea, prevederile art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 îngăduiesc accesul liber la justiție. „Cauțiunea, spre deosebire de taxa judiciară de timbru, care reprezintă o modalitate de acoperire, în parte, a cheltuielilor pe care le implică serviciul public al justiției, urmărește protejarea intereselor creditorului (spre exemplu, art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă) sau debitorului (art. 591 alin. 2 din Codul de procedură civilă), atunci când aparența de drept este în favoarea acestuia. În ipoteza în care, însă, pe calea contestației la executare nu se solicită și suspendarea executării silite, rațiunea instituirii obligației de plată a cauțiunii nu poate fi ocrotirea intereselor creditorului”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, considerând nefondată excepția de neconstituționalitate, întrucât Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 instituie o procedură specială pentru

colectarea creanțelor bugetare. Dispozițiile criticate nu creează discriminări între anumite categorii de persoane, ci reglementează o situație specială care justifică existența unui tratament juridic diferit. Obligația depunerii cauțiunii de către persoanele juridice care formulează o contestație la executarea silită nu conduce la crearea unui regim juridic preferențial pentru instituțiile publice, așa cum susțin autoarele excepției, deoarece situațiile în care se găsesc acestea sunt diferite: pe de o parte, sunt autoritățile administrației publice centrale sau locale „abilitate să administreze veniturile bugetare“, iar pe de altă parte, este debitorul care are obligația de a plăti impozite și taxe. De asemenea, nu se poate susține că dispozițiile criticate încalcă accesul liber la justiție, deoarece, conform prevederilor ordonanței, cei interesați pot face contestație la executarea silită, care va fi judecată de o instanță judecătorească. Totodată consideră că nu se încalcă nici dispozițiile art. 48 din Constituție, întrucât contestatorul care se consideră vătămat în drepturile sale beneficiază de prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Guvernul apreciază că dispozițiile criticate nu aduc vreo atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor, care se referă la egalitatea în drepturi a acestora în raport cu prevederile legii, „iar nu la faptul că toți ar beneficia de aceleași drepturi“. S-a avut în vedere ca depunerea cauțiunii să se facă numai de către persoanele juridice, atât în considerarea numărului sporit de cauze având ca obiect executarea creanțelor bugetare, cât și din motive de natură economică.

Dispozițiile criticate nu îngrădesc accesul liber la justiție, întrucât ele au ca scop descurajarea abuzului de drept care se manifestă în procedurile de executare silită și care conduce la tergiversarea realizării drepturilor stabilite pe baza unor titluri, în dauna intereselor creditorilor, acest aspect fiind avut în vedere și de prevederile art. 130 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, potrivit căreia, în cazul respingerii contestației, contestatorul poate fi obligat la plata unor despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării.

Procedura instituită de dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 61/2002 reprezintă o procedură specială, care a fost instituită în realizarea interesului general, privind recuperarea banilor publici, care se cuvin bugetului de stat, iar în acest sens se dă eficiență și prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (1) privind obligativitatea cetățenilor de a plăti taxe și impozite, precum și ale art. 134 alin. (2) lit. b) referitoare la obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate nu instituie discriminări între persoanele juridice de drept public și cele de drept privat. Diferențele existente între procedura de drept comun a soluționării contestației la executare (prevăzută de Codul de procedură civilă) și procedura specială a contestației la executarea creanțelor bugetare (prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 61/2002) sunt justificate de exigența protejării intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, potrivit prevederilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție. În același sens sunt și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd dreptul statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau amenzi. Având în vedere că cele două

situații prevăzute pentru introducerea contestației la executare nu sunt identice, dispozițiile criticate nu încalcă principiul egalității în drepturi. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale în materia principiului egalității, și anume Decizia nr. 135/1996.

Pe de altă parte, dispozițiile criticate, fiind de natură procedurală, sunt în concordanță și cu prevederile constituționale ale art. 125 alin. (3), conform cărora procedura de judecată este stabilită de lege.

În ceea ce privește critica referitoare la accesul liber la justiție, aceasta este neîntemeiată, întrucât prin dispozițiile titlului V — „*Contestația la executarea silită*“ se recunoaște tocmai dreptul persoanelor interesate de a face contestație la executare în cazurile și condițiile prevăzute de acestea. Condiționarea introducerii contestației la executare de depunerea unei cauțiuni reprezintă o garanție a desfășurării cu celeritate a procedurii de executare și a evitării tergiversării cauzelor.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 30 august 2002), aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 26 martie 2003), care au următorul conținut:

— Art. 127: „(1) *Contestația la executare se face cu condiția depunerii numai de către persoanele juridice a unei cauțiuni egale cu 20% din cuantumul sumei datorate, la unitatea teritorială a trezoreriei statului.*

(2) *Dovada privind plata cauțiunii prevăzute la alin. (1) va însoți în mod obligatoriu contestația debitorului, fără de care aceasta nu va putea fi înregistrată.*

(3) *Verificarea cuantumului cauțiunii se va efectua de judecătorul de serviciu la data înregistrării cererii.*“

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autoarele acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*“

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*“

— Art. 48 alin. (1): „*Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită*

să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.“

De asemenea, se susține că prin dispozițiile criticate sunt încălcate și prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul cuprins: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, că această critică este neîntemeiată, întrucât situația juridică a persoanelor colective este diferită de cea a persoanelor fizice, astfel încât tratamentul juridic diferit aplicabil — și anume obligația persoanelor juridice, în cazul contestației la executare, de a plăti o cauțiune egală cu 20% din cuantumul sumei datorate, spre deosebire de persoanele fizice care nu au asemenea obligație — este justificat în mod obiectiv și rațional. Pentru aceleași considerente nu poate fi primită nici critica potrivit căreia textele legale criticate ar institui o discriminare între persoanele juridice și instituțiile publice.

Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 21 și la cele privind dreptul la un „proces echitabil“, Curtea reține că prin reglementarea generică din care fac

parte dispozițiile criticate, și anume titlul V — „*Contestația la executarea silită*“, se asigură accesul la justiție al persoanelor interesate, iar condiționarea introducerii contestației la executare, în anumite împrejurări, de plata unei cauțiuni reprezintă — alături de termenul de exercitare și celelalte condiții prevăzute de lege — o măsură de asigurare a celerității procedurii și de descurajare a abuzului de drept, condiționare admisibilă și rezonabilă.

Pe de altă parte, condițiile și termenele introducerii unei căi de atac se circumscriu domeniului procedural, care, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, este de competența exclusivă a legiuitorului.

De asemenea, critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 48 alin. (1) din Constituție nu poate fi primită, întrucât acest text constituțional instituie răspunderea autorităților publice pentru vătămările produse cetățenilor prin încălcarea sau nesocotirea drepturilor și libertăților acestora și, ca atare, nu are incidență în cauza de față.

Cu privire la susținerile unora dintre autoarele excepției, conform cărora dispozițiile criticate s-ar referi numai la debitorii persoane juridice, nu și la intervenienții persoane juridice, Curtea reține că acestea constituie chestiuni de interpretare și de aplicare a legii, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu intră în competența Curții Constituționale, ci în cea a instanțelor judecătorești.

Dispozițiile art. 127 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională. Astfel, prin Decizia nr. 229 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 26 iunie 2003, Curtea a respins ca nefondată o excepție de neconstituționalitate având același obiect. Neexistând elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții în această materie, considerentele și soluția acestei decizii rămân valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 79/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Foraj Sonde“ — S.A. din Târgu Cărbunești în Dosarul nr. 816/2003 al Judecătorei Târgu Cărbunești, respectiv de Societatea Comercială „Tubal Com“ — S.A. și Societatea Comercială „Tubal Metalica“ — S.A. în Dosarul nr. 72/2003 al Judecătorei Sectorului 5 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****pentru completarea anexelor nr. 20 și 26 la Hotărârea Guvernului nr. 967/2002
privind atestarea domeniului public al județului Satu Mare,
precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Satu Mare**

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 20 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Căuaș” și anexa nr. 26 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Doba” la Hotărârea Guvernului nr. 967/2002 privind atestarea domeniului public al județului Satu Mare, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul

Satu Mare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 și 685 bis din 17 septembrie 2002, se completează cu pozițiile 1—20 și, respectiv, cu pozițiile 1—48, prevăzute în anexele nr. 1 și 2*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă
p. Ministrul finanțelor publice,
Maria Manolescu,
secretar de stat

București, 5 iunie 2003.
Nr. 655.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 bis în afara abonamentului, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind organizarea și funcționarea Agentului guvernamental
pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului**

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999 privind participarea României la procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei și exercitarea dreptului de regres al statului în urma hotărârilor și convențiilor de rezolvare pe cale amiabilă, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2001, cu modificările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2003 pentru stabilirea unor măsuri privind înființarea, organizarea, reorganizarea sau funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, a ministerelor, a altor organe de specialitate ale administrației publice centrale și a unor instituții publice,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Reprezentarea intereselor statului român în procedurile jurisdicționale, în procedurile de rezolvare pe cale amiabilă, în procedurile de aviz consultativ și în alte proceduri în fața Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și în procedurile execuționale în fața Comitetului Miniștrilor se face potrivit Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, amendată prin protocoalele adiționale la aceasta, ratificate de România prin Legea nr. 30/1994 și prin Legea nr. 79/1995.

(2) Prerogativele de Agent guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului în procedurile în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor se exercită, în numele Guvernului României, de Ministerul Afacerilor Externe.

(3) În cadrul Ministerului Afacerilor Externe funcționează Agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, denumit în continuare *Agent guvernamental*.

Art. 2. — (1) Agentul guvernamental este numit și eliberat din funcție prin decizie a primului-ministru, la propunerea ministrului afacerilor externe, cu avizul ministrului justiției.

(2) Numirea și eliberarea din funcție a Agentului guvernamental se comunică Grefei Curții Europene a Drepturilor Omului de către Misiunea Permanentă a României pe lângă Consiliul Europei.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Externe îl informează constant pe primul-ministru cu privire la activitatea Agentului guvernamental și formulează propuneri de acțiune.

Art. 4. — (1) În activitatea sa Agentul guvernamental va acorda prioritatea corespunzătoare reglementării pe cale amiabilă a litigiilor în care statul român are calitatea de părât în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

(2) În activitatea sa Agentul guvernamental va asigura, inclusiv în colaborare cu Ministerul Justiției, informarea corespunzătoare a instanțelor și parchetelor din România cu privire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

(3) Agentul guvernamental va coopera cu structurile cu misiune de serviciu public prevăzute la art. 6 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, cu modificările ulterioare, precum și cu alte autorități și instituții publice, prin încheierea de protocoale de cooperare cu instituțiile respective, prin desemnarea unor persoane de legătură, în cadrul acestor instituții, pentru relația cu Agentul guvernamental și prin ordine comune cu Ministerul Afacerilor Externe, după caz.

Art. 5. — (1) Agentul guvernamental are rang de subsecretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

(2) Agentul guvernamental este subordonat nemijlocit ministrului afacerilor externe.

(3) Perioada exercitării funcției de agent guvernamental se consideră vechime în magistratură sau în activitatea diplomatică, după caz, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 6. — (1) În cadrul Ministerului Afacerilor Externe funcționează o direcție pentru activitatea Agentului guvernamental, cu 15 posturi de execuție.

(2) Direcția prevăzută la alin. (1) se încadrează cu personal de specialitate juridică. În cadrul direcției pot fi detașați, în condițiile legii, cu precădere magistrați.

(3) Perioada încadrării personalului de specialitate juridică în direcția prevăzută la alin. (1) se consideră vechime în magistratură sau, după caz, în activitatea diplomatică, pentru persoanele care au promovat examenul de admitere în Corpul Diplomatic și Consular, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

(4) Pe perioada încadrării în direcția prevăzută la alin. (1), magistrații și personalul de specialitate juridică asimilat magistraților, detașați în Direcția Agentului guvernamental din Ministerul Afacerilor Externe, beneficiază, potrivit legii, de toate drepturile cuvenite magistraților.

(5) Raporturile Ministerului Afacerilor Externe, pentru activitatea Agentului guvernamental, cu Ministerul Justiției, precum și cu structurile subordonate sau aflate în coordonarea acestuia se pot stabili inclusiv prin ordin comun al ministrului afacerilor externe și al ministrului justiției, la propunerea Agentului guvernamental.

(6) Raporturile Ministerului Afacerilor Externe, pentru activitatea Agentului guvernamental, cu Ministerul Administrației și Internelor, precum și cu structurile subordonate sau aflate în coordonarea acestuia se pot stabili inclusiv prin ordin comun al ministrului afacerilor externe și al ministrului administrației și internelor, la propunerea Agentului guvernamental.

(7) Raporturile Ministerului Afacerilor Externe, pentru activitatea Agentului guvernamental, cu Ministerul Finanțelor Publice, în vederea gestionării sumelor înscrise în bugetul acestuia pentru executarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv pentru plata sumelor stabilite prin convențiile de rezolvare pe cale amiabilă, în baza art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 94/1999, cu

modificările ulterioare, se pot stabili inclusiv prin ordin comun al ministrului afacerilor externe și al ministrului finanțelor publice, la propunerea Agentului guvernamental.

(8) În temeiul art. 17 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2003, toate bunurile mobile aflate în administrarea Direcției Agentului guvernamental din Ministerul Justiției și afectate folosinței acesteia vor fi transferate Ministerului Afacerilor Externe în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență menționate.

(9) Personalul de specialitate juridică din cadrul Direcției Agentului guvernamental de la Ministerul Justiției se detașează la Ministerul Afacerilor Externe, cu menținerea drepturilor corespunzătoare statutului asimilat magistraților, inclusiv a celor de natură salarială, conform legii.

Art. 7. — (1) Agentul guvernamental este asistat de 2 coagenți guvernamentali care colaborează cu acesta și îi acordă sprijinul necesar pentru îndeplinirea funcțiilor sale.

(2) În cadrul Misiunii Permanente a României pe lângă Consiliul Europei funcționează un oficiu cu două posturi diplomatice, format dintr-un coagent guvernamental și un diplomat cu pregătire juridică.

(3) Directorul Direcției Agentului guvernamental îndeplinește, de asemenea, funcția de coagent guvernamental.

(4) Coagenții guvernamentali îndeplinesc această funcție pentru toate cazurile și procedurile în care statul român este parte sau terț intervenient în fața Curții Europene a Drepturilor Omului și a Comitetului Miniștrilor ale Consiliului Europei.

(5) Coagenții guvernamentali acționează conform instrucțiunilor date de Agentul guvernamental.

(6) Numirea coagenților guvernamentali se comunică de îndată Grefei Curții Europene a Drepturilor Omului de către Misiunea Permanentă a României pe lângă Consiliul Europei.

Art. 8. — (1) Agentul guvernamental poate delega dreptul de semnătură, pentru raporturile cu autoritățile române și cu persoanele fizice și juridice, române și străine, membrilor personalului de specialitate juridică din direcția prevăzută la art. 6 alin. (1).

(2) Agentul guvernamental poate delega dreptul de semnătură, pentru raporturile cu organele Consiliului Europei, cu statele și cu organizațiile internaționale interguvernamentale, directorului Direcției Agentului guvernamental prevăzute la art. 6 alin. (1).

(3) Agentul guvernamental poate delega dreptul de semnătură, pentru raporturile cu organele Consiliului Europei, coagentului prevăzut la art. 7 alin. (2).

Art. 9. — (1) Agentul guvernamental sau coagentul guvernamental poate fi asistat, în procedurile din fața Curții Europene a Drepturilor Omului, de unul sau mai mulți asistenți. Aceștia pot însoți Agentul/coagentul guvernamental la pledoariile susținute în fața Curții Europene a Drepturilor Omului.

(2) Desemnarea ca asistent se face de către Agentul guvernamental. Pot fi desemnați ca asistenți membrii personalului de specialitate juridică din direcția prevăzută la art. 6 alin. (1), alți diplomați din Ministerul Afacerilor Externe sau, în cazul în care există o motivare corespunzătoare, persoane din afara Ministerului Afacerilor Externe.

(3) Desemnarea ca asistent se face pentru anumite cauze sau pentru o anumită procedură dintr-o cauză.

Art. 10. — (1) Agentul guvernamental poate desemna în calitate de consultanți, cu aprobarea ministrului afacerilor

externe, personalități recunoscute în domeniul care formează obiectul cauzei, din afara Ministerului Afacerilor Externe.

(2) La inițiativa Agentului guvernamental se poate constitui un registru al consultanților Agentului guvernamental, care pot folosi public această titulatură.

Art. 11. — Agentul guvernamental poate utiliza traducători-interpreți atestați.

Art. 12. — Agentul guvernamental poate solicita, în funcție de necesități, realizarea de expertize.

Art. 13. — În aplicarea art. 9—12, Ministerul Afacerilor Externe încheie contracte de prestări de servicii.

Art. 14. — Pe lângă Agentul guvernamental funcționează un consiliu consultativ, prezidat de Agentul guvernamental și compus din foștii agenți guvernamentali.

La lucrările Consiliului consultativ participă șeful direcției prevăzute la art. 6 alin. (1) și alte persoane invitate de Agentul guvernamental.

Art. 15. — Pe perioada misiunii oficiale temporare în străinătate, Agentul guvernamental, coagentul guvernamental, asistenții, celelalte persoane care îl însoțesc pe Agentul guvernamental sau pe coagentul guvernamental beneficiază de drepturile prevăzute de actele normative în vigoare.

Art. 16. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 440/1999 privind Agentul guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 18 iunie 1999, cu modificările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat
p. Ministrul justiției,
Alexe Costache Ivanov,
secretar de stat

București, 17 iulie 2003.
Nr. 868.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

privind aprobarea constituirii Comisiei pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere

În baza prevederilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2002 privind constituirea și menținerea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 677/2002,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — În cadrul Direcției generale politici industriale din Ministerul Industriei și Resurselor se constituie Comisia pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere, în componența redată în anexa nr. 1.

Art. 2. — Regulamentul de organizare și funcționare a comisiei prevăzute la art. 1 este prezentat în anexa nr. 2.

Art. 3. — Metodologia pentru identificarea, monitorizarea și verificarea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere este prezentată în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul industriei și resurselor,
Mihai Berinde,
secretar de stat

București, 14 mai 2003.
Nr. 296.

COMPONENTA
Comisiei pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul
și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere,
constituită în cadrul Direcției generale politici industriale

Nr. crt.	Direcția	Calitatea
1.	Director — Direcția elaborare și implementare politică industrială	Președinte
2.	Șef serviciu — Direcția strategii de dezvoltare sectorială	Vicepreședinte
3.	Consilier — Direcția strategii de dezvoltare sectorială	Membru
4.	Consilier — Direcția promovare parteneriat	Membru
5.	Consilier — Direcția strategii de dezvoltare sectorială	Membru
6.	Consilier — Direcția elaborare și implementare politică industrială	Secretar

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT
de organizare și funcționare a Comisiei pentru coordonarea, constituirea,
menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță
pentru țiței și produse petroliere

Art. 1. — Comisia pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere, denumită în continuare *Comisia*, funcționează în cadrul Ministerului Industriei și Resurselor, având atribuții în constituirea și menținerea stocurilor minime de siguranță.

Art. 2. — Comisia are următoarele atribuții principale:

a) elaborează propuneri privind nivelul anual al stocurilor minime de siguranță până la 31 martie, pe care le înaintează conducerii Ministerului Industriei și Resurselor, pentru trimiterea la Guvern în vederea aprobării;

b) propune structura stocurilor minime de siguranță și repartizarea cantităților obligatorii de țiței și produse petroliere pe agenți economici;

c) ține evidența trimestrială a stocurilor minime de siguranță la Administrația Națională a Rezervelor de Stat și a agenților economici desemnați prin hotărâre a Guvernului;

d) propune modul de utilizare a stocurilor minime de siguranță în cazul apariției unei disfuncționalități în aprovizionarea cu produse petroliere a pieței interne;

e) controlează utilizarea stocurilor minime de siguranță în cazul apariției unei disfuncționalități în aprovizionarea cu produse petroliere a pieței interne;

f) întocmește rapoarte anuale asupra activității desfășurate pentru asigurarea stocurilor minime de siguranță și informează conducerea Ministerului Industriei și Resurselor în vederea raportării la Guvern;

g) propune un grafic de deplasări trimestrial pentru verificarea constituirii stocurilor minime de siguranță, prin sondaj, la agenții economici desemnați;

h) aplică sancțiunile prevăzute în art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2002 privind constituirea și menținerea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 677/2002.

Art. 3. — Convocarea Comisiei se face ori de câte ori este necesar de către președinte sau, în lipsa acestuia, de către vicepreședinte.

ANEXA Nr. 3

METODOLOGIA
pentru identificarea, monitorizarea și verificarea stocurilor minime
de siguranță pentru țiței și produse petroliere

Art. 1. — Stabilirea nivelului anual al stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere se face

avându-se în vedere consumurile realizate la produsele petroliere în anul precedent.

Art. 2. — Structura sortimentală a stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere se stabilește în funcție de stocurile de produse petroliere existente în anul precedent și de proporția dintre stocurile de produse albe (benzină și motorină) și produse negre (păcură) ce va trebui să fie realizată în final.

Art. 3. — Identificarea stocurilor minime de siguranță se face prin constatarea constituirii la agenții economici a stocurilor de țiței și produse petroliere care au fost stabilite anual prin hotărâre a Guvernului.

Art. 4. — Monitorizarea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere se realizează prin verificarea periodică a inventarierii lunare a acestora, realizată de agenții economici în condițiile legii.

Art. 5. — Verificarea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere se face prin controlul prin

sondaj al existenței fizice a stocurilor raportate lunar de către agenții economici.

Art. 6. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și agenții economici desemnați anual prin hotărâre a Guvernului au obligația ca până pe data de 10 a fiecărei luni să raporteze situația stocurilor minime de siguranță inventariate, precizând sortimentele, cantitățile și depozitele unde se află acestea.

Art. 7. — Informarea Guvernului se va face prin rapoarte anuale, avizate de conducerea Ministerului Industriei și Resurselor, privind activitatea desfășurată de Comisia pentru coordonarea, constituirea, menținerea, controlul și supravegherea stocurilor minime de siguranță pentru țiței și produse petroliere, până la data de 31 ianuarie a anului în curs pentru anul precedent.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aprobarea Reglementărilor privind clasificarea pentru eliberarea produselor medicamentoase de uz uman

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 125/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului, aprobată și modificată prin Legea nr. 594/2002, văzând Referatul de aprobare al Direcției generale farmaceutice, inspecția de farmacie și aparatură medicală nr. MB 1.071 din 16 iulie 2003,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementările privind clasificarea pentru eliberarea produselor medicamentoase de uz uman, prezentate în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Pe data publicării prezentului ordin se abrogă orice dispoziție contrară.

Art. 3. — Reglementările prezentate în anexă fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Direcțiile din cadrul Ministerului Sănătății, Agenția Națională a Medicamentului, precum și persoanele fizice și juridice interesate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Mircea Beuran

București, 16 iulie 2003.
Nr. 679.

ANEXĂ

REGLEMENTĂRI

privind clasificarea pentru eliberarea produselor medicamentoase de uz uman

Prezentele reglementări descriu modul de clasificare și sunt elaborate în concordanță cu titlul VI „Clasificarea produselor medicamentoase” din Directiva 2001/83/CE.

Art. 1. — (1) Cu ocazia emiterii autorizației de punere pe piață Agenția Națională a Medicamentului va preciza clasificarea produsului medicamentos în următoarele categorii:

- grupa A: produse medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripție medicală;

- grupa B: produse medicamentoase care se pot elibera fără prescripție medicală în farmacii și drogherii (denumite produse OTC).

(2) Pentru a stabili componența celor două grupe, A și B, se vor aplica criteriile prevăzute la art. 3 și 8.

Art. 2. — Grupa A de produse medicamentoase cuprinde următoarele subgrupe:

- a) produse medicamentoase care se eliberează în farmacie pe bază de prescripții medicale valabile 6 luni, care pot să rămână la pacienți, notate P-6L (prescripții medicale care pot fi refolosite);

- b) produse medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripții medicale care se rețin la farmacie, notate P-RF (prescripții medicale care nu pot fi refolosite);

- c) produse medicamentoase care se eliberează în farmacie pe bază de prescripții medicale speciale (cu timbru sec, notate P-TS, pentru stupefiante sau care se rețin la farmacie, notate P-RF) pentru celelalte categorii de produse medicamentoase prevăzute la art. 4;

- d) produse medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripții medicale în condiții restrictive, pentru a fi utilizate în spații cu destinații speciale, notate S.

Art. 3. — Produsele medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripții medicale (grupa A) sunt cele care:

- a) pot prezenta un pericol direct sau indirect chiar dacă sunt administrate corect, în cazul în care sunt folosite fără supraveghere medicală;

- b) sunt folosite frecvent și pe scară foarte largă în mod incorect și ar putea prezenta un pericol direct sau indirect pentru sănătatea omului;

- c) conțin substanțe sau preparate din aceste substanțe, ale căror activitate și/sau reacții adverse necesită continuarea investigațiilor; sau

- d) sunt prescrise de către un medic pentru administrarea parenterală.

Art. 4. — Produsele medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripții medicale speciale (cu timbru sec, notate P-TS, sau care se rețin la farmacii, notate P-RF) sunt cele care:

- a) conțin substanțe clasificate ca stupefiante în concordanță cu legislația aprobată și convențiile internaționale în vigoare (notate P-TS);

- b) conțin substanțe clasificate ca psihotrope în concordanță cu convențiile internaționale (notate P-RF);

- c) sunt susceptibile, în caz de utilizare incorectă, să prezinte un risc mare de abuz medicamentos, să ducă la dependență sau să fie utilizate incorect în scopuri ilegale (notate P-RF);

- d) conțin substanțe care datorită proprietăților sau noutății lor pot fi considerate că aparțin acestui grup ca măsură de precauție (notate P-RF).

Art. 5. — Produsele medicamentoase care se eliberează pe bază de prescripții medicale în condiții restrictive, pentru a fi utilizate în spații cu destinații speciale, notate S, sunt cele care:

- a) sunt destinate unor tratamente care nu pot fi efectuate decât într-un mediu spitalicesc, datorită caracteristicilor farmaceutice, noutății sau în interesul sănătății publice;

- b) sunt utilizate în tratamentul cazurilor care trebuie diagnosticate într-un mediu spitalicesc sau în instituții cu posibilități adecvate de diagnosticare, deși administrarea și continuarea tratamentului pot avea loc în altă parte; sau

- c) sunt destinate pacienților în ambulatoriu, dar utilizarea lor poate produce reacții adverse foarte grave necesitând o prescripție medicală făcută corespunzător de către un specialist și supraveghere specială în cursul tratamentului.

Art. 6. — Celelalte produse medicamentoase din grupa A se prescriu pe bază de prescripție medicală valabilă 6 luni și sunt notate P-6L.

Art. 7. — Încadrarea produselor medicamentoase în una dintre categoriile prevăzute se va face ținându-se seama de doza unică maximă, doza zilnică maximă, de concentrație, formă farmaceutică, anumite tipuri de ambalaj și/sau de alte circumstanțe de utilizare.

Art. 8. — Produsele medicamentoase care nu corespund criteriilor prevăzute la art. 3 sunt încadrate în grupa B, notate OTC.

Art. 9. — Agenția Națională a Medicamentului trebuie să emită o listă, sub forma Nomenclatorului produselor medicamentoase de uz uman, cuprinzând produsele medicamentoase, cu precizarea categoriei în care sunt clasificate din punct de vedere al modului de eliberare; lista trebuie actualizată anual.

Art. 10. — Cu ocazia reînnoirii autorizației de punere pe piață a produsului medicamentos (la fiecare 5 ani) sau dacă sunt raportate informații noi, Agenția Națională a Medicamentului va evalua informațiile pe care le deține și, dacă este necesar, va modifica clasificarea produsului medicamentos respectiv în conformitate cu art. 1 și 2.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N
privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.772/2002
pentru reglementarea datei plății salariilor la instituțiile publice

În temeiul prevederilor art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 735/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Articol unic. — Data plății salariilor prevăzută la anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice codul 39 „Serviciul de Telecomunicații Speciale“ din Lista nr. 1.772/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, eșalonării pe zile a plății salariilor ordonatorilor principali de Partea I, nr. 957 din 27 decembrie 2002, se modifică din credite a căror plată se face o dată pe lună, prevăzută în „12“ în „14“.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 25 iulie 2003.
Nr. 946.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro